

vode pocitka

letnik 33, številka 1-2/2017

revija za **evangeljsko duhovnost**

**500 let
reformacije
1517-2017**

Vode počitka

kazalo

NENADEJANO	4	Blagor njim, ki iščejo Boga
SLAVNOSTNO	6	500 let reformacije (1517-2017)
OSUPLJIVO	10	Neizmerljiva Božja ljubezen
SKRIVNO	14	Skriti motor molitve
ŽAREČE	18	Slavi, moja duša, Gospoda

POMIRJUJOČE	20	Zdravilo za strah
DRAMATIČNO	22	Kamor Jezus vstopi, se vse spremeni
OČIŠČENO	24	Bela obleka
PRAVOČASNO	26	Vsaj en dan pred smrtjo
MODRO	34	Reki in citati

mag.
Peter
Golob,
urednik

Blagor njim, ki iščejo Boga

Ljudem, ki iščejo Boga, je v Svetem pismu namenjenih veliko lepih besed. Bog obljublja, da bo potolažil ljudi, ki ga iščejo. Ravno tako bo obrnil njihovo žalostno usodo in jim dal spoznati vesele in srečne trenutke. Odrešil jih bo vseh grozot in strahov prihodnosti ter jim pomagal, da ne bodo zaradi slabih izkušenj obviseli v preteklosti. Bog se je zavezal in obljubil, da bo vsem ljudem, ki ga iščejo, prisluhnil in jih ne bo prezrl. Še več, obljubil je, da jih

bo poslušal in jim pomagal v njihovih stiskah. Zato je dobro, da začnemo potrpežljivo iskati Boga in temu primerno marljivo vztrajamo v dobroti in poštenju. Kajti Bog je dober in pošten in se daje hitro najti tistim, ki ga iščejo na tak način.

Sveto pismo priporoča, da iščemo Boga in njegovo moč in to vedno. Še posebno dokler se Bog daje najti in dokler je blizu. Kajti Bog se ne da vedno najti in ni vedno blizu. Bog nam je najbližje, kadar ga iščemo in kličemo iz vsega srca, z vso dušo, z vsem mišljenjem in z vso močjo. To pa je običajno takrat, ko smo v stiskah, ko smo skrušenega srca in potrtega duha. Kadar se zaupljivo obrnemo na Boga in verjameмо, da je le pri njemu naša rešitev, nam je Bog čisto blizu, in kadar smo usmiljeni in prijazni do drugih ljudi, prav tako. Kajti Bog ne gleda na osebo in na njeno veljavo, ampak gleda v srce in išče med ljudmi usmiljenje ter odpuščanje. Bog je Bog žalostnih, ubogih, skromnih, obupanih, zapuščenih, zlorabljenih, zanemarjenih, trpečih. Zato iščimo Boga, dokler se daje najti in dokler je blizu.

Sveto pismo obljublja, da bo vsak, ki bo iskal Boga, živel in Bog bo živel z njim. Kdor bo iskal pravičnost in ponižnost, jo bo našel pri Bogu, kajti Bog je pravičen in ponižen in ne bo dovolil, da bi človek, ki s poštenim in skromnim življenjem išče Boga, omahnil. Nikdar in nikoli Bog tega ne bo dovolil, pravi Sveto pismo. Zato vrzimo svoje breme, ki ga nosimo z dneva v dan, na Boga, saj bo on poskrbel za nas in nikoli ne bo dopustil, da bi omahnili. Bog je namreč dovolj močan, da bo podprl vsakogar, ki se zanaša nanj in Boga išče bolj kot vse drugo na tem svetu.

Težko je verjeti, da bomo našli Boga, čeprav Bog ni daleč od nikogar izmed nas. Kajti v tem svetu, polnem krivic, trpljenja, sovraštva, arogance, bede in vsega hudega skoraj ni mogoče prepoznati Boga. Vendar ravno sredi vseh grozot, nadlog, stisk, zlorab, izdaj in vseh najhujših oblik človeškega obstoja se je nekoč znašel tudi Jezus Kristus, čeprav je bil poln usmiljenja in brez enega greha. Jezus je zato naše 100 % zagotovilo, da nas Bog razume in ljubi, da nam odpušča in nas hoče rešiti

iz katerekoli stiske. Vztrajajmo torej zaradi Kristusa, Božjega Sina, ki je prestal trpljenje in smrt, in iščimo Boga, saj ga bomo našli. Če je Kristus z nami, se nam ni potrebno bati, ne bomo zgrešili, ne bomo iskali vnemar. Saj Kristus ni prišel, da bi nas obsodil, ampak da bi po njem našli Boga in da bi živeli z Bogom.

Iščimo Boga, ker Bog nas bo našel. Ni nas zapustil in pozabil na nas, ampak nas išče in rešuje, odpušča nam grehe in krivde ter nam daje mir. Konec koncev se nam je Bog že razodel, ko je umrl na križu, zato ga ni težko najti.

Iščimo Boga in našli ga bomo. In našli bomo počitek svojim utrujenim dušam in pot do Boga in sočloveka nam bo odprta. Kajti Bog bo zacelil vse naše rane, rane naših src in naših medsebojnih odnosov. Blagor njim, ki iščejo Boga.

dr. Daniel Brkič

pastor Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto
in profesor na protestantski Teološki
fakulteti Univerze v Zagrebu

500 let reformacije (1517–2017)

So ljudje, ki se jim še vedno naježijo dlake, ko slišijo besedo reformacija, čeprav je bila reformacija najbolj svetla točka celotnih zadnjih dveh tisočletij. Bila je zgodovinska nujnost, ne pa zabloda in krivoverstvo. Reformacija ni bila poskus ustanovitve nove Cerkve ali »nemške

vere« kot danes posamezniki zlonamerno opravičujejo proti-reformacijo in rekatolizacijo, kot da je šlo za rešitev pred germanizacijo. Saj so prav reformatorji zagovarjali načelo, naj vsak narod bere Sveto pismo in ima bogoslužje v svojem narodnem, razumljivem jeziku. Napako latinizacije je rimskokatoliška Cerkev delno popravila šele na II. vatikanskem koncilu (1962–1965).

Reformacije ne smemo praznovati, ampak jo moramo predvsem živeti. Reformacija je stalen klic k spremembam v Cerkvi in družbi; ne k ločitvi, ampak

k obnovi in sožitju v spravljeni različnosti. Protestantizem ne pomeni ugovarjanja zoper nekoga ali zoper nekaj, ampak gre predvsem za »pričeva-nje«, kar je razvidno iz korena latinske besede »protestare«.

Pred 500 leti se je v svet podala novica, da je »največji in najsvetejši zaklad prave Cerkve evangelij o Božji slavi in milosti« (62. Luthrova teza), s čimer je avguštinski menih, dr. Martin Luther iz Wittenberga, znova prinesel luč resnice v temo sveta. Rimskokatoliška Cerkev je ljudem vzela Sveto pismo. Leta 1229 so ga na koncilu v Valenci vključili v indeks prepovedanih knjig. Zapisali so: »Prepovedujemo, da bi laiki imeli stari in novi zakon Svetega pisma. Zaradi pobožnosti smejo imeti le Psalter in Molitvenik za Božjo službo in urice blažene Marije, Svetega pisma pa ne.« V tistem času so živeli v Italiji in Franciji predhodniki reformacije, *valdenžani* (po Petru Waldu) in *albižani* (veja Katarov, imenovana po provansalskem mestu Albi), pred njimi pa na Balkanu še *bogomili*, zoper katere je glasil razglas tedanje uradne Cerkve. Vsi so si priza-

devali za obnovo krščanstva v prvotni obliki, a so jih kot krivoverce inkvizicijsko kruto zatrli in umorili. V 14. stoletju je deloval na angleškem John Wycliff, a ga je koncil v Konstanci razglasil za krivoverca. V 15. stoletju je deloval na Češkem Jan Hus, ki pa je bil leta 1415 sežgan na grmadi. Stoletje za tem, leta 1517, je zaradi zlorab tedanje Cerkve ponovno počilo. Dr. Martin Luther je 31. oktobra 1517 pribil na vrata cerkve v Wittenbergu 95 protestnih tez, v katerih je izpodbijal nauk o odpustkih, pokori in trgovanju zaradi duš v vicah, ter vero podredil izključno Kristusovemu nauku avtoritete Svetega pisma.

Tako so se pojavili kot zvezde na temnem nebu Luther, Kalvin, Zwingli, Melancthon, Simmons in anabaptisti, pred njimi pa humanist Rotterdamski. Pri nas pa Trubar, Krelj, Bohorič in Dalmatin, ki so s tedanjimi izobraženci, meščanstvom, deželnimi stanovci in z vsemi naprednimi ljudmi (po utemeljeni oceni Jožeta Javorška je bila takrat velika večina našega prebivalstva protestantska) opravili na Kranjskem izjemno pomembno

kulturno, versko in družbeno dejanje za vzpostavitev slovenske nacionalne identitete ter tako majhen narod postavili v veliko evropsko družino.

K temu, da je reformacija uspešna, je pripomogel predvsem izum tiskarskega stroja (Johannes Gutenberg, 1455), kar je veljalo takrat toliko kot izum telekomunikacij in računalništva. Prva tiskana knjiga je bila Sveto pismo, s tem pa tudi prevodi v narodne jezike, čeprav so bili od oblasti strogo prepovedani. William Tyndale, eden prvih prevajalcev angleškega Svetega pisma, je bil preganjan in leta 1536 mučeniško ubit. Slovenci smo dobili Sveto pismo v celoti že leta 1584, dobili smo Dalmatinovo Biblijo.

Kaj so reformatorji verovali? Njihov nauk je vrnil Cerkev nazaj k izvirov, Ad fontes. Evangeljski nauk so strnili v pet načel: 1. SOLA SCRIPTURA (samo Sveto pismo kot avtoriteta), 2. SOLA FIDE (samo opravičenje po veri), 3. SOLA GRATIA (samo Božja milost), 4. SOLUS CHRISTUS (samo Kristus kot edini posrednik med Bogom in človekom), 5. SOLI

DEO GLORIA (samo Bogu pripada vsa slava).

Kako veliko duhovno moč in vizijo je moral imeti dr. Martin Luther, da je premaknil tedanjo okostenelo in mračno srednjeveško Cerkev. Ko ga je papež Leon X. 10. septembra 1520 izobčil, njegove teze pa obsodil, dr. Martin Luther na zaslišanju pred cesarjem Karlom V. na državnem zboru v Wormsu leta 1521 svojih spisov ni preklical kot zmotne, ampak je izjavil, da ne more ravnati proti svoji vesti, ki jo zavezuje Božja Beseda, in izrekel slavne besede: »Tukaj stojim, ne morem drugače, Bog mi pomagaj! Amen.«

D'Aubigne opisuje zanimiv dogodek v zvezi z Luthrom: »Sredi trga v Wittenbergu je stala lesena cerkev, katere zidovi so bili podprti z vseh strani, saj se je spreminjala v ruševino. Stara prižnica, narejena iz debelih desk na škripajočem odru, je sprejela pridigarja luči Evangelija. Na tem skromnem in bednem mestu se je začelo oznanjevanje resnice, reformacija. Božja volja je bila, da se prav od tam razširi največja Božja slava po vsem svetu.

Bog je hotel, da bo prav tam njegov Sin drugič rojen kot živa Beseda. Izmed tisoč katedral in sijočih stolnih cerkva ni bila niti ena primerna, da bi jo Gospod izbral za slavno pridiganje večnega življenja ...« Zato nikoli ne zametujmo skromnih začetkov (Zah 4,10).

Ob spominu na zažgane slovenske knjige, protireformacijske jezuitske komisije, porušene cerkve in uničena protestantska pokopališča, na izgnane izobražence, požgana imetja in mnoge, ki so bili poslani na galeje v Trst, končujem z

resnicoljubnim in naprednim Prešernom, ki je pel o časih, ko si bodo ljudje »prosto izbirali vero in postave«. Naj vendar prevlada razum, ne pa samooklicani izvoljenci, ki ščuvajo uboge narode v politično in versko konfrontacijo in polarizacijo. Učimo se iz zgodovine, da ne bi ponavljali usodnih napak. Naša dežela je premajhna, da bi zdržala še kakšno delitev. Pod slovensko lipo mora biti dovolj prostora za vse ljudi - za neverujoče, drugače verujoče in verujoče, kajti Bog nima veroizpovedi. Bog ljubi vse ljudi.

Dr. Daniel Brkič

Neizmerljiva

Božja ljubezen

Apostol Pavel je kristjanom v Efezu napisal: *»Naj Kristus po veri prebiva v vaših srcih, da bi tako, ukoreninjeni in utemeljeni v ljubezni, mogli z vsemi svetimi doumeti, kolikšna je širokost in dolgost in višočina in globočina ter spoznati Kristusovo ljubezen, ki presega spoznanje, da bi se izpolnili do vse Božje polnosti.«* (Ef 3,17-19)

Najmočnejši način razodevanja in spoznavanja Boga je ljubezen, ne pa sveta pravičnost, kajti pravičnost brez ljubezni je hladna. Prava ljubezen je več kot čustvo; je odnos med osebami. To velja tudi za osebni odnos z Bogom. Apostol Pavel se je z njim srečal na ovinku pred Damaskom, ko se je namenil preganjati kristjane. Judinja, ateistka in filozofinja Edith Stein, ki je postala kristjanka, je zapisala: *»Boga ne moremo dojeti, lahko pa ga srečamo; tako kot srečamo človeka.«* André Frossard, znani

francoski ateist in esejist, je prav tako zapisal: *»Bog obstaja. Srečal sem ga!«* Tudi Efežani so imeli tempelj boginje Artemide in svoje bogove, a so jih zapustili, ker so se srečali z živim Bogom. Lepota Božje ljubezni prekaša vse religije, zato nas apostol poziva k motrenju Božje ljubezni. Kajti kdor je ne izkusi, ostane deformirana karikatura kristjana. Nekdo je zapisal, da se v srce, ki ve, da je ljubljeno, težje ugnezdi greh.

Apostol je uporabil za opis Božje ljubezni matematične izraze dimenzij: če gremo naprej ali nazaj, dol ali gor, ne bomo našli ničesar drugega, razen Kristusove ljubezni. Z njo smo obkroženi. Kristusova ljubezen je dovolj široka, da objame vse človeštvo, dovolj dolga, da traja vso večnost, dovolj globoka, da doseže tudi najnižje zdrknjenega grešnika in dovolj visoka, da nas vzdigne v nebesa.

To, kar Pavel opisuje, je izraženo s križem na Golgoti. Njegova navpična greda povezuje zemljo z nebom in kaže pot v nebo, njegova vodoravna greda, ki je nosila razširjene Jezusove

sove roke, pa objema in sprejema ves svet. Vsakega, brez izjem. V to ljubezen smo zajeti verujoči, drugače verujoči in neverujoči. Božja ljubezen je preširoka, pregloboka, predolga in previsoka, da bi imel kdorkoli nad njo monopol. Nikoli se je ne moremo naveličati. Tako kot se nikoli nihče ne naveliča zdravja.

Nekoč je prišlo majhno dekletce po igri domov in vprašalo: »Mami, kaj le počne Bog?« Mati je pomislila, nato pa ji je odgovorila: »Ljubica moja, mislim, da posveti ves svoj čas popravilu tistega, kar se je strlo, zdrobilo, zlomilo in uničilo.« Moder odgovor, kajne, pa še dekletce je stvar razumelo. Drugače povedano: če bom zelo grešil ali pa se bom zelo poboljšal, me bo imel Bog še vedno rad, ker ne more drugače kakor ljubiti. Ni se mi treba spremeniti zato, da bi me imel Bog raje. Nasprotno. Bog grešnika ljubi, sovraži pa greh. Ne ljubi me zato, ker sem jaz dober, ampak ker je on dober. Ljubezen je, ko me nekdo sprejme takšnega kot sem.

Slišal sem za mladeniča iz

Sienne, ki je bil na smrt bolan. Zdravniki so vedeli, da bo kmalu umrl. Mnogi bolniki so čakali, kdo jim bo daroval svoje organe. Mladenič se je odločil postati darovalec, zato je podpisal izjavo, vendar s pripisom: »Dragi obdarovanec, nikoli ne pozabi, da moje srce pripada Jezusu, ker sem ga pred tem že daroval njemu.«

Nihče ne more ostati brezbržen v odnosu do Božje ljubezni. To je najmočnejša moč v vesolju. Je več neba kot ga lahko s prostim očesom vidimo. Je več morja kot ga lahko prejadramo. Je več sonca kot lahko z gledanjem vanj oči zdržijo. Je več zvezd kot jih lahko preštejemo. Je več zraka kot ga lahko zajamemo. Je večji pridelek kot ga lahko posejemo. Je večja milosti kot jo lahko doumemo. Je večja ljubezen kot jo lahko spoznamo.

Bral sem zgodbo o mladeniču iz Daytona, ZDA, ki je ljubezen do svojega dekleta izrazil na poseben način, da bi jo lahko zasnil. Najel je letalo, ki je vleklo nad mestom ogromen napis, na katerem je kot na plahutajoči zastavi pisalo: »Judy,

ljubim te. Ali bi se poročila z mano?» Ko so jo vprašali, kaj bo storila s tako ponudbo, je odgovorila: »Srce mi ne dovoli, da bi takó veliki ljubezni rekla »ne« in jo zavrnila.« To velja tudi v odnosu do Boga. Ko pogledam na križ, vidim neskončno Božjo ljubezen in je ne morem zavrniti.

Božje ljubezni se ne da izmeriti. To je življenje, ki ne more umreti. Milost, ki ne zataji. Mir, ki se ga ne da skaliti. Počitek, ki ga ni moč premotiti. Veselje, ki ne pojema. Upanje, ki ne razočara. Slava, ki ne zbledi. Luč, ki se ne zmračí. Čistost, ki se ne umaže. Lepota, ki se ne skazi. Modrost, ki ne prevara. Bogastvo, ki se ne potroši. (Ralph W. Seager)

Oznanjevanje evangelija brez ljubezni je ideološko vsiljevanje verskega prepričanja. Pietistični pridigar je že dolgo zapisal, da v bistvu ljudje ne potrebujemo krščanstva, ampak Kristusa (Johann Christoph Blumhardt). Krščanstvo lahko slej ko prej postane religija, sistem predpisov in obredov, Kristus pa ne. Kristus je učlovečena, vidna Božja ljubezen. Z Božjo ljubez-

nijo ni tako kot s trganjem venčnih listov na cvetu marjetice: Bog me ljubi, Bog me ne ljubi ..., kajti Bog me ljubi - in pika.

Bog je svojo ljubezen dokazal. Ni ostal le pri besedah. Zato ne sme prevladovati učenje, ki kaže na Boga, ki ga je treba ljubiti, ampak predvsem na Boga, ki ljubi nas, kajti Bog ni sebičnež. Evangelist Janez je zapisal, da je Bog naš svet je tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje (Jn 3,16). Ta svetopi-semska vrstica velja za najlepšo vrstico. Astronavti so jo s prvim poletom na Luno odnesli celo v vesolje in jo tam pustili. Kajti ni toliko pomembno, da je človek stopil na Luno, ampak to, da je Bog stopil na Zemljo. Če ne vem nič o Bogu in o Svetem pismu, moram začeti s to vrstico, ki je miniatura Biblije, Sveto pismo v malem. V tej vrstici lahko vidim Božje srce. Ljubezen je več kot podarjanje, je samopodarjanje. Prava ljubezen me vedno stane, je draga, ima ceno in je v korist drugega, ne pa v svojo lastno korist. Ljubezen daje in si nikoli ne pri-

svaja. Je tiho, tudi ko je prizadeta, nespoštovana, zavrnjena, izdana, osramočena in pohojena.

Kristjani prevečkrat pozabljamo, da je križ brez ljubezni pretežak, ljubezen brez križa pa prazna. Pozabljamo, da ko se ljubezen začne spraševati, kdo je moj prijatelj in kdo je moj sovražnik, pade pod nivo prave ljubezni, kajti ljubezen, ki je lahko umrla, sploh ni bila nikoli prava ljubezen. Ljubezen je legitimacija pravega kristjana. Je naša poklicanost. Kristjan mora ljubiti po Božje s sveto ljubeznijo, kajti samo takšna ljubezen je brezpogojno darovanje. Takšna mora biti tudi naša krščanska morala, naše praktično krščansko življenje. »Če molčiš, mólči iz ljubezni. Če govoriš, govôri iz ljubezni. Če opomniš, opomni iz ljubezni. Če odpustiš, odpusti iz ljubezni« (Avguštin). Ljubezen do Boga lahko preverim edino z ljubeznijo do sočloveka.

Naj torej Kristus po veri prebiva v naših srcih, da bi tako ukoreninjeni in utemeljeni v ljubezni mogli z vsemi svetimi doumeti, kolikšna je širokost in dolgost in

visočina in globočina ter spoznati Kristusovo ljubezen, ki presega spoznanje, da bi se izpolnili do vse Božje polnosti. 3. Krščanski pesnik Frederick Martin Lehman (1868–1953) je napisal pesem o Božji ljubezni: »Če bi bila vsa morja črnilo in vsak človek pisar, vsaka bilka pisalo, nebo pa papir; bi bil nebesni svod premajhen in morja bi usahnila vsa, da bi opisal ljubezen Božjo, ki večna je in brez meja« (svoboden prevod). Kristusova ljubezen je dovolj široka, da objame vse človeštvo, dovolj dolga, da traja vso večnost, dovolj globoka, da doseže tudi najnižje zdrknjenega grešnika in dovolj visoka, da nas vzdigne v nebo.

Marija Barborič
voditeljica molitvene
skupine v
Evangeljski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto

Skriti motor molitve

Razmišljajmo o molitvi, ki je prioriteta vsakega vernika, saj brez nje kristjan nima moči. Molitev je Božja volja. Sveto pismo je prepleteno z molitvami vernikov, ki so iskali Božje obličje, vodstvo, pomoč, tolažbo, nasvete in rešitve iz nemogočih situacij. Če vernik ne moli, dokazuje, da Boga ne pozna ali pa se je od njega oddaljil. Jezus daje obljubo, da bo molivcem odgovorjeno: »Prosíte in vam bo dano! Išcite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in

kdor trka, se mu bo odprlo.« (Mt 7,7-8) Za temi besedami stoji sam Bog.

Danes se tako malo moli zato, ker imamo napačno predstavo o molitvi. Izgovarjanje nekih naučenih molitvenih obrazcev in fraz je res dolgočasno. Jezus svari pred tako licemernostjo, ko usta izgovarjajo, srce pa je daleč od Boga. V Svetem pismu najdemo različne molitve. Nekatere so kratke in vsebujejo le nekaj besed, kot: »Gospod, reši me!« Najdemo pa tudi dolge molitve, kar je zopet odvisno od situacije. V Prvi Samuelovi knjigi je zapis o Ani, ki je molila celo brez besed, z agonijo v duši, v Gospodovi hiši. Le ustnice je premikala, njeno srce pa

je vpilo h Gospodu. Bog je kljub temu njeno molitev uslišal, ker sliši molitev srca. Sprejela je več kot je prosila.

Molitev je Gospodova zapoved, ki pravi: »Vztrajno molite.« Ne pa, naj molimo, vendar le če se nam ljubi, če imamo čas, če se dobro počutimo. Gospod Jezus je veliko molil. Mnogokrat so ga učenci našli že na vse zgodaj na molitvi. Opazili so, da moli drugače kot so bili vajeni oni moliti. Da tistega, h kateremu moli, pozna in ima z njim osebni odnos. To jih je toliko navdihnilo, da so prosili, naj tudi njih nauči moliti. Povedal jim je najlepšo molitev, ki so jo kdaj koli slišala ušesa in je zapisana v Svetem pismu ter se moli po vsem svetu, molitev očenaš. Ta molitev je popravila izkrivljeno podobo Boga, saj je Bog naš Oče, molitev pa niso samo besede, ampak predvsem odnos, kakršen je med očetom in otrokom. Kakšna milost! Kakšna slava! Večni Bog, Stvarnik vsega, nam je Oče, saj smo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci. Tak je samo krščanski Bog. Zato je molitev najlepše opravilo vsakega kristjana, čas, namenjen molitvi, pa

najlepši in najdragocenejši, srečanje Boga Očeta in človeka. Prva Cerkev se je dobro zavedala pomembnosti molitve, zato so se vsak dan zbirali na molitvi. Prebujenja v dva tisočletni zgodovini krščanstva so odgovor na vztrajno molitev. Jakob, brat našega Gospoda Jezusa Kristusa, nam pove, da veliko pripomore vztrajna in goreča molitev pravičnega. (Jak 5,16)

Zakaj je molitev tako pomembna? Prvič, ker je molitev Gospodova zapoved. Kdor moli, mu izkazuje čast. Drugič, ker ravno molitev vzpostavlja in krepi naš odnos z Bogom in bližnjim. In tretjič, ker je molitev kakor gorivo, ki spodbuja našo vero, da ne ugasne ogenj. Kdor moli, osebno spoznava Boga, ker se z njim pogovarja in spoznava njegovo ljubeče srce. Srce, ki želi, da se vsi ljudje rešijo. Tako Božja goreča želja postaja tudi naša goreča želja, da bi vsi ljudje slišali evangelij in bi se spreobrnili. Ko molimo, moramo bolj misliti na druge kot nase. Bolj kot na svoje, se moramo usmeriti na potrebe drugih. Verjamem, da vsak, ki veruje in ljubi Boga, rad moli; doma, v avtu, na prehodu ...

Komaj čaka, da se umakne na samo, da bi bil sam z Gospodom in mu izrazi svoje hrepenenje, ljubezen in hvaležnost. Ko pred njim izlivamo svoje tegobe in skrbi, se duša pri njem umiri. Ko naše srce preveva radost, da imamo Boga, ki nas razume in mu je za nas mar, saj nas ljubi z večno ljubeznijo, uživamo v njegovi navzočnosti. Takrat spoznavamo, da življenje brez njega nima smisla in da ga potrebujemo bolj kot zrak. Bog Oče srčno hrepeni po tem, da se verniki zbiramo in družimo v skupnih molitvah, da Božja hiša postane hiša molitve. Zanimivo, da Sveto pismo ne pravi, naj bo cerkev hiša pridiganja, glasbe in prepevanja, ampak molitve. Molitev je Božji kanal za blagoslove. Tega se je močno zavedal kralj David, ko je v 133. psalmu zapisal: »Glejte, kako dobro in kako prijetno je, če bratje složno prebivajo skupaj! Je kakor najboljše olje na glavi, ki teče na brado, Aronovo brado, ki teče na ovratnik njegove obleke. Je kakor rosa s Hermona, ki pada na sionske gore. Zakaj tam je Gospod zapovedal blagoslov, življenje na veke.«

Bog je v Svetem pismu obljubil, da bo odgovarjal na klic molitve. Molitev je pomembna zato, ker je motor Cerkve. Avto je lahko še tako lep in razkošno opremljen, a če je brez motorja ali pa je le-ta v okvari, je tak avto neuporaben. Lahko še tako pritiskamo na plin, se avto ne bo premaknil. Motor je občutljiv in je zato skrit pod pokrovom vozila. Tisti, ki se ne razumemo v mehaniko motorja, bomo vedno občudovali le zunanost avta in njegovo razkošno opremo. Če bi kupovala avto, mi še na misel ne bi prišlo, da bi ogledovala motor avtomobila. Tisti, ki razmišljajo trezno in avto potrebujejo za dolge in nevarne poti, pa dajejo poudarek predvsem moči motorja. Sploh če gre za prevoz težkih stvari ali večje skupine ljudi. Cerkev ni namenjena sama sebi, ampak vsem ljudem sveta. Je kot prevozno sredstvo, ki pobira različne potnike in jih vodi po dolgih in zelo nevarnih poteh k Bogu. Charles Spurgeon, znani pridigar, ki je pridobil množice za Gospoda, je rekel: »Molitvena srečanja so meter za merjenje količine Božje milosti. Na osnovi njega lahko presojamo o količini

Božjega delovanja med ljudmi. Če je Bog Cerkvi blizu, Cerkev moli, sicer pa je eden prvih znakov Božje odsotnosti ravno lenost v molitvi.«

Žal Cerkve po vsem svetu opažajo, da so najmanj obiskana ravno molitvena srečanja. Da je Cerkev izgubila molitveni žar in posledično tudi moč. Sveto pismo pa je jasno, da pridiganje, glasbeni programi, denar, teologija, filozofija in humanizem ne morejo spremeniti situacije v svetu, ampak le, če cerkev spremenimo v hišo molitve: »Če pa se bo moje ljudstvo, ki kliče nase moje ime, ponižalo, molilo in iskalo moje obličje ter se odvrnilo od svojih hudobnih poti, bom prisluhnil iz nebes, jim odpustil greh in ozdravil njihovo deželo.« (2 Krn 7,14) Apostol Pavel spodbuja, celo prosi mladega Timoteja, naj vodi Cerkev v molitev in mu tudi pove, za kaj naj molijo. Že takrat se je pojavila duhovna mlačnost; verniki so začeli opuščati bogoslužja, še zlasti molitvena, in žar je ugašal. Kristjani imamo veliko odgovornost pred Bogom in pred ljudmi. Kajti svet, ki se utaplja in ječi v umazaniji greha, ne bo molil. Pos-

lanstvo molitve je zaupano Cerkvi. Samo molitvena Cerkev bo ogrela hladni svet. Avto, ki je v pogonu, ne bo zamrznil, če je še tako hud mraz, ampak oddaja toploto.

Vsi nismo dobri govorniki, zato nismo vsi pridigarji ali evangelisti. Vsi pa smo lahko molivci. Molivci v duhu in resnici, da posredujemo za izgubljeni svet, kar je najvišja oblika krščanske službe in zrelosti, a najtežje opravilo. Hudič se ne boji Cerkve, v kateri se lepo pridiga in poje, ampak Cerkve, ki moli. Storil bo vse, da bi ugasil molitveni žar v Cerkvi. »Resnično, povem vam tudi: Če sta dva izmed vas na zemlji soglasna v kateri koli prošnji, ju bo uslišal moj Oče, ki je v nebesih. Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi.« (Mt 18,19-20) Kdor nima osebne pobožnosti, se bo težko vključil v skupne molitve. »Tako govori GOSPOD, ki je naredil zemljo, GOSPOD, ki jo je oblikoval in ji dal trdnost – GOS-OD je njegovo ime: Kliči me in ti bom odgovoril; povedal ti bom velike in nedoumljive reči, ki jih nisi poznal.« (Jer 33,2-3)

Lea Brkič

voditeljica veroučnih
aktivnosti v
Evangeljski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto,
animatorka in
moderatorica na
področju družbenih
dejavnosti Cerkve

Slavi, moja duša Gospoda

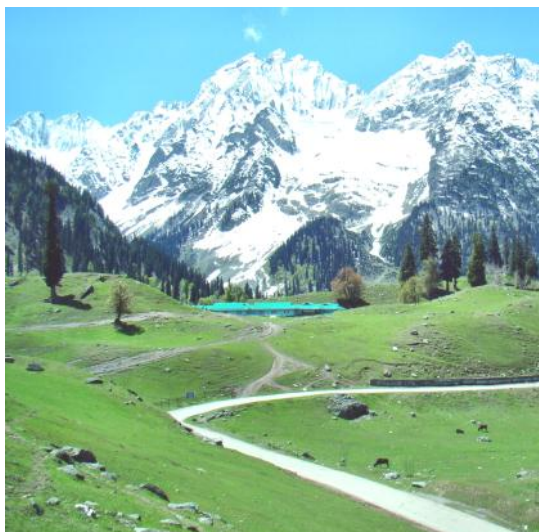
*Slavi, moja duša Gospoda,
vsa moja notranjost njegovo sveto ime.
Slavi, moja duša Gospoda,
ne pozabi nobenega dejanja njega,
ki odpušča vso tvojo krivdo,
ki ozdravlja vse tvoje bolezni,
ki iz jame rešuje tvoje življenje,
ki te krona z dobroto in usmiljenjem,
ki tvoja leta nasičuje z dobrinami.
Zakaj kakor je nebo visoko nad zemljo,
je njegova dobrota silna nad tistimi, ki se ga bojijo.
(Psalm 103)*

Zanimivo je, da David v tem psalmu ne nagovarja za slavljenje ljudstva Izrael ali kogar od svojih najbližjih, ampak spodbuja samega sebe za slavljenje. Sam sebe nagovarja, naj slavi Gospoda in potem tudi našteje razloge, zakaj naj bi slavil Gospoda. Slavil naj bi ga, ker odpušča njegove grehe, ker ozdravlja njegove bolezni, ker ga rešuje iz jame življenjskih situacij, ker ga obdarja z dobrinami in usmiljenjem. David sam sebi zapoveduje, naj vsega tega ne pozabi, ampak naj se vedno znova tega spominja in Gospoda za vse to slavi. Zakaj? David pravi: »... ki ti odpušča vso tvojo krivdo ..., ki te ozdravlja ..,ki te rešuje ...« Torej ne pravi, »da ti je odpustil, da te je ozdravil, da te je rešil,« ampak ta Gospodova dela še vedno trajajo. Zavedal se je, da je le človek, ki vsakodnevno pogreši ter ga pestijo številne bolezni in življenjski problemi. Zato vedno znova potrebuje Božje odpuščanje, Božje ozdravljenje in Božji poseg v reševanje njegovih življenjskih situacij.

Ali se lahko tudi mi poistovetimo z Davidom? Tudi nam Gos-

pod odpušča dnevno naše krivde, nas rešuje iz težkih življenjskih situacij, nas ozdravlja in skrbi za nas. Ali tudi mi lahko sami sebe nagovorimo kot David, naj naša duša povelečuje Gospoda?

Če smo pripravljeni vsak pri sebi razmisliti, kako nas Gospod vodi in nam pomaga vsak dan v našem življenju, potem tudi mi lahko nagovorimo sebe, naj naša duša slavi Gospoda. Mi ne slavimo Gospoda zato, ker to moramo delati, ali ker nas je nekdo nagovoril, naj to delamo, ampak zato, ker si tega želimo zaradi vsega tistega, kar Gospod dela v naših življenjih. Ravno takrat, ko Boga slavimo, smo lahko najbolj blagoslovljeni in smo tudi drugim v blagoslov.

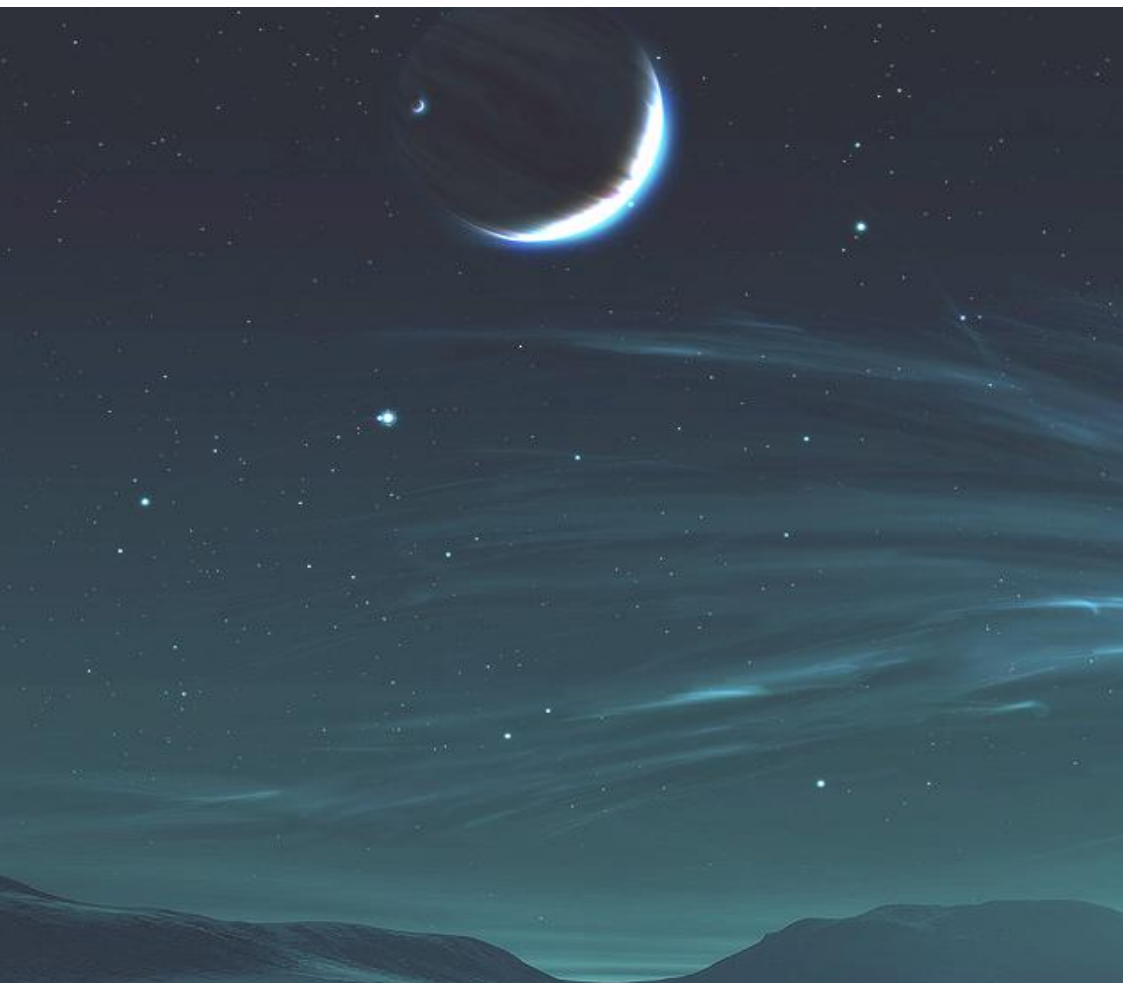
Katja Brkič Golob

Zdravilo za strah

Dragi bralci, živimo v svetu, ki je poln strahov. Ljudje smo prežeti s tesnobo, strahovi, nervozno. Psihologi trenutno poznamo vsaj 400 dobro raziskanih fobij ali strahov. Po najnovejših raziskavah znanstveniki opažajo,

da nas je strah biti ljubljeni in da bi nas nekdo imel rad. Strah nas je zaupati drugim ljudem. Razvijamo strah pred šolo, strah pred družbo. Strah nas je smrti, pa tudi življenja. Nekateri je strah, da ne bodo imeli telefonskega signala.

Potem so tukaj še tisti najgloblji strahovi in vprašanja: »Ali me ima Bog rad? Ali bom šel v

nebesa? Ali je Bog odpustil moje grehe?»

V Svetem pismu Jezus govori tudi naši prestrašeni in ustrašeni generaciji, in sicer v Janezovem evangeliju 14, 27, kjer je zapisano: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.«

Zato se nam ni potrebno bati, kajti nebeški Oče nam daje svoj pokoj in svoj mir. Zato naj se naše srce ne vznemirja. Mir kakor reka, svež veter Svetega Duha – to potrebujemo. Moramo se umiriti v Bogu in zaupati Jezusovi obljubi. Zato pridimo predenj, ker nam naš Bog daje mir.

Rebeka Jovanović

Kamor Jezus

vstopi, se vse spremeni

Živimo v svetu, kjer se vsakodnevno srečujemo z mnogimi spremembami, tako na delovnih mestih kot v vsakdanjem življenju. Včasih so spremembe lahko zelo boleče. Pred spremembami nas pogosto popade strah, ali se bomo sploh zmogli dovolj hitro prilagoditi. V zadnjem času se zelo veliko govori o spremembi mišljenja in vedenja in kako biti boljši v odnosu do sebe in drugih.

Kristjani poznamo nekoga, ki je spremenil in še vedno spreminja naša življenja. To je naš Odrešitelj, Jezus Kristus: kamor on vstopi, se vse spremeni. Jezus pogosto trka na vrata našega življenja, naših družin in nenazadnje na vrata naših Cerkev. Jezus se je vedno rad odzval, ko so ga vabili v svoje domove.

Ko je Jezus vstopil v hišo, se je

veselil gostoljubja, vedno pa je poskrbel, da se je v hiši, kjer je bil gost, nekaj spremenilo. Ko je obiskal hišo cestinarja Zaheja, se je gostitelj spreobrnil in očitno spremenil. Bil je zelo bogat in nepriljubljen pri ljudeh, ko pa se je srečal z Jezusom, je prodal polovico svojega premoženja in ga razdal ubogim.

Ko je bil Jezus gost v hiši uglednega farizeja, se mu je približala javna grešnica, ki mu je s solzami oprala noge in jih obrišala s svojim lasmi. In tudi nje no življenje se je po tem srečanju z Jezusom povsem spremenilo: nehala je grešiti in se očitno poboljšala.

V Svetem pismo najdemo še veliko primerov ljudi, ki so se ob srečanju z Jezusom spremenili, celo takšnih, ki so dotlej preganjali kristjane.

Vsakdo izmed nas ima svojo zgodbo, kako mu je Jezus spremenil življenje, ko je vstopil v njegov dom. Sedaj ni pomembno, kakšni smo bili pred srečanjem z njim, pomembno je, kakšni smo sedaj po srečanju z Jezusom. Kdor se je srečal z Jezusom, ne more ostati isti,

kajti on spreminja naša življenja, naš način življenja, našo miselnost, navade.

Kamor Jezus vstopi, se vse spremeni na bolje. Bog naredi v našem življenju nekaj novega, boljšega, če smo le pripravljeni

za spremembo in sodelovanje. Jezus bo rad prišel v naš dom, če ga bomo povabili. Prav tako bo poskrbel, da se bo naše življenje povsem spremenilo na bolje, kajti v knjigi Razodetja 21,5 Jezus pravi: »Glej, vse delam novo.«

Tjaša Golobič Štucin

Bela obleka

Predstavljajmo si, da v dar dobimo čudovito, belo obleko. Še bolj belo kot sneg. To je edina obleka, ki jo imamo. Med tednom jo nosimo v službo, pa v trgovino, z njo gremo v kino, na sprehod, zvečer pred spanjem jo odložimo in potem jo zjutraj spet oblečemo. Ko pride konec tedna, to obleko pogledamo in vidimo, da ni več tako zelo čista in snežno bela. Tam na kolenu je rjava od nerodnega padca pred trgovino, rokavi so zmečkani in na njih je nekaj madežev od kosila ter še nekaj druge umazanije. Postanemo nejevoljni, z obleko nismo več zadovoljni, razmišljamo, da bi jo najraje kar zamenjali za kakšno drugo. Tista, ki jo nosi naš sosed, je videti bolj bela in čista kot naša, zagotovo je narejena iz boljšega materiala kot naša. Želimo si druge obleke, a ta je ena in edina, ki jo imamo. Kot je eno in edino to življenje, ki smo ga prejeli ob rojstvu. In potem pride nedelja, čas za odhod v Cerkev, ko ugotovimo, da je naša obleka zares zelo

umazana. Ali bi sploh šli med ljudi? Pa takšni, v tej umazani obleki, ki je bila nekoč tako zelo bela?

Odgovor je: »Ja!« Če v tej umazani obleki, ki predstavlja naše življenje in s katero se prebijamo iz dneva v dan, sploh lahko kam gremo, je to v Cerkev. Cerkev je namreč najboljša čistilnica. V tej Cerkvi, ki jo sestavljamo ljudje, je vsem skupno nekaj: vsi imamo belo obleko, ki je potrebna globinskega čiščenja.

Kajti živa Kristusova Cerkev oznanja to, da so naši madeži, naši grehi oprani v najboljšem čistilnem sredstvu, ki je Jezusova kri. To je simbolika, v kateri je močno sporočilo, ki se ga je zavedal že psalmist, ki je molil k Bogu: »Očisti me greha s hizopom, da postanem čist, operi me, da postanem bel bolj kot sneg« (Ps 51,9).

V času skupnega oboževanja in slavljenja našega Odrešenika Jezusa, ko prepevamo pesmi njemu v čast, je čas, ko nas Sveti Duh očisti madežev, ki so se nabrali na naši obleki, da gremo lahko duhovno sveži v

nov teden. V molitvah se zahvalimo Jezusu Kristusu, ker nas njegova kri očiščuje vsakega greha. Jezus je namreč edini, ki nas pozna v dno duše, a nas še vedno brezpogojno ljubi.

Tudi danes se je obnovila njegova milost, saj nas Bog čaka, da pridemo k njemu takšni kot smo. Zato zapojmo iz srca pesmi Jezusu v slavo in čast.

Dr. Daniel Brkič

Vsaj en dan pred smrtjo

Prišli so v Jeriho. Ko je s svojimi učenci in s precejšnjo množico odhajal iz Jerihe, je slepi berač Bartimáj, Timájev sin, sedel ob poti. In ko je slišal, da je to Jezus Nazarečan, je začel vpiti in govoriti: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!« Mnogi so ga grajali, naj umolkne, on pa je še glasneje vpil: »Davidov sin, usmili se me!« Jezus je obstal in rekel: »Pokličite ga!« Poklicali so slepega in mu rekli: »Le pogum, vstani, kliče te!« Odvrgel je svoj plašč, skočil pokonci in pohitel k Jezusu. Jezus ga je vprašal: »Kaj hočeš, da ti storim?« Slepi mu je dejal: »Rabuní (kar pomeni Učitelj), da bi spregledal!« Jezus mu je rekel: »Pojdi, tvoja vera te je rešila!« Takoj je spregledal in šel po poti za njim.« (Mr 10,46-52)

Nek teolog je rekel, da se je današnja Cerkev od Kristusovega krščanstva toliko oddaljila, da bi postal celo Kristus ateist,

če bi prišel med nas. Zato dovolimo, da nas evangelij izzove k spremembi. Berimo ga predvsem z ušesi, ne le z očmi. Kajti s poslušanjem Božje Besede raste vera. To ni isto kot bi brali Shakespearjevega Hamleta ali pa Homerjevo Iliado in Odisejo. Beremo o človeku Bartimáju, Timájevem sinu, ki je imel resno stisko. Kadar koli je odprl oči, ponoči ali podnevi, je videl črno temo. Brez Jezusa smo vsi slepi; briljantni umetniki, učeni znanstveniki, uspešni gospodarstveniki, vplivni politiki, hrabri vojskovodje, premožni bančniki, znani zdravniki, imenitni teologi, pridni pismonoše, požrtvovalni učitelji, pošteni prodajalci, načelni novinarji, zgarani delavci ... Helen Keller, gluhonemo in slepo pisateljico, ki je naredila tudi doktorat znanosti, so vprašali: »Mislite, da je slepota najhujša nesreča, ki lahko doleti človeka?« Odgovorila je: »Ne, najhujša nesreča, ki lahko zadene človeka je, da ima zdrave oči, pa ne vidi!«

Dogodek o slepem Bartimáju me spominja na slavnega angleškega pisatelja Herberta Georga Wellsa (1866 -1946), ki

je napisal knjigo Dežela slepih (The Country of the Blind). Zgodba govori o planincu, ki je prvi preplezal visoko goro in na drugi strani prišel v deželo, kjer so bili vsi ljudje slepi. Med njimi je živel tako dolgo, dokler se niso začeli nanj jeziti, ker jim je pripovedoval o zvezdah, oblakih, barvitih rožah ... in o svetlobi.

Odločili so se, da je njihov sovražnik, ki se iz njih norčuje ter jih ima za bolne, prismojene in nore. Zato mu niso naklonili nikakršne pozornosti. Trdili so, da spodkopava njihovo zdravje, znanje, čast, ugled, utečenost, spokojnost in da preveč izstopa in kvari povprečje. Zato so starešine segle po nožu, da bi ga ozdravili slepote. Hoteli so mu na silo iztakniti oči. Komaj se je izmuznil iz njihovih rok, pobegnil, se povzpел na goro ter se vrnil v deželo, kjer so ljudje videli in se tako rešil.

Tudi na našo stran gore, v deželo duhovno slepih, je prišel iz nebes Jezus Kristus, a smo bolj ljubili temo kakor luč. Ker luč pokaže naše zmote. Božji Sin ni pobegnil, ampak se je iz ljubezni do nas izročil v naše roke, mi pa smo ga kot zločinca usmrtili na križu, ker je resnica vznemirila našo vest.

Današnji svet je svet slepih, ki tipajo, mahajo v prazno in nihajo med mrtvimi bogovi, nezmožni videti lepoto krščanskega Boga. Slepemu zaman razlagamo in opisujemo ter ga prepričujemo. V njem vzbudimo le zavist, sovraštvo, kljubovanje in jezo, ker se počuti ogrožen.

Bartimáj je bil drugačen. Imel je pogum zvedeti resnico in se soočiti s potlačenimi čustvi, izgubami, porazi in strahovi. Ni bil samo slep, ampak tudi siromašen, obubožan. To je naslednja podoba današnjega sveta, čeprav se kopljemo v bogastvu užitek, denarja, zabav, uspeha, znanja, različnih veroizpovedi in duhovnih alternativ. Bil je berač. Odvisen od drugih. Berač, ki je prosil za ljubezen in sprejetost. Sedel je ob poti. Kdor je slep, sedi ob poti. Ne hodi po poti, ne gre nikamor, ker ne vidi. Nima cilja. Tudi množica okoli njega ne. Ujeti so bili v past negibnosti. Psiholog Carl Jung je rekel: »Hrup, naglica in gneča niso od hudiča, ampak so hudič!« Slepí mož je sedel ob poti in čakal. Kako napeta in dolgočasna so čakanja; čakanje na rezultat biopsije, čakanje pred operacijo,

čakanje na rezultat izpita, čakanje na letalo, ki zamuja, čakanje odgovora na molitev ... Strašna kombinacija težav. Brez Boga se vsi tako počutimo. Znani umetniki, virtuozni glasbeniki, genialni znanstveniki, lepe manekenke, vrhunski športniki, prijazne matere, veseli najstniki, zdravi otroci, močni očetje, modri starčki ... Greh nas je oslepil in osiromasil.

To ni samo Bartimájeva zgodba; je tudi moja in vseh nas. Lahko živim v svojem domišljiskem svetu, a tak svet je nerealen, mrtev, hladen in mračen. Lahko sedim za računalnikom kot odvisnik virtualnega, a sem slep za lepoto Božjega stvarstva, za plemenite človeške odnose, ne čutim topline ljubečega objema, varnosti in sprejetosti, iskrenega pogovora s prijateljem. Stalno sem v krču strahu. Bartimáj je živel izven dometa poti, ki je vodila naprej. Nikoli ni slišal o Jezusu. Nikogar ni imel, ki bi mu pripovedoval o njem. Nobenega njegovega čudeža ni videl, in tudi če bi se zgodil, slep tega ne bi opazil.

Pisec pravi, da je bila okoli nje- ga velika množica. Slišal je mnoge glasove. Prvo, kar bi lahko pomislil, je: »Končno sem dočakal. Nabral bom veliko denarja.« A naredil je drugače. Zapisano je, da je začel glasno vpiti. Ni momljal, ampak je kričal, kar se da na glas. Kaj je kričal? Kaj je bila njegova prva beseda v ustih? Jezus. Izgovoril je najlepše ime. Karkoli drugega bi rekel, bi bilo manj od tega. Ni klical imen svetnikov, verskih voditeljev, prerokov, gurujev, filozofov, znanstvenikov, državnikov, bogov in boginj, ampak ime Jezus. Že na samem začetku evangelija beremo, da je angel rekel Jožefu: »Rodila bo sina in daj mu ime Jezus – Gospod je rešitev – kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov.« (Mt 1,21) Bartimáj je slišal, da gre mimo Jezus Nazarečan. »Ko je slišal ...« Pomembno je slišati in prisluhniti. Pomembno je slišati prave stvari. Kajti vera raste s poslušanjem. Vera je iz oznanjevanja. Ves se je spremenil v ušesa. Zato je začel vpiti in govoriti: »Jezus ...« Še več kot to. Nadaljeval je in dodal: »Sin Davidov ...« Začel je z judovsko zgodovino odrešenja. Pri-

čakoval je Mesija. O, kako je povečal Jezusa! Kakšno priznanje mu je dal. Prepoznal ga je kot Odrešenika. Še več. Nadaljeval je: »Usmili se me.« Ali smo že kdaj prosili Boga za milost? Če kdo ni, pomeni, da še nikoli ni videl svojega greha. To je dokaz, da je duhovno slep. Rabin Bunam, ki je bil popolnoma slep, je prišel na obisk k rabinu Fišlu, ki je bil znan po daru čudežnega ozdravljanja. Slepemu prijatelju je rekel: »Veruj mi, vrnil bom

luč tvojim očem!« Slep rabin pa mu je odgovoril: »Tega si ne želim, ker potem več ne bom videl svojih grehov. Raje ostanem slep, a ne slep za svoje grehe!«

Bartimáj je vpil: »Davidov sin, usmili se me!« Prosil je za odpuščanje grehov. Opisana je njegova vztrajnost, odločnost. Drugi so ga hoteli utišati. Grajali so ga, naj umolkne. Ovirali so ga, a se ni vdal. Ošteli so ga. Izvirni tekst v parafrazi lahko

razumemo kot: »Tiho bodi, butec, a si znorel?« To me spominja na znanega krščanskega pisca Bunyjana, ki je opisal, da je hudič ob vratih zgradil utrdbo s stolpi, iz katerih strelja puščice na vsakega, ki hoče vstopiti skozi vrata v mesto. Tam je postavil tudi velike in divje pse, ki renčijo in zavijajo kot volkovi ter grozijo in plašijo vsakega, ki želi vstopiti skozi vrata, ki so Jezus. In vsakič, ko kdo potrka na vrata Božjega usmiljenja, slišijo v peklu trkanje in poskusijo vse, da bi popotnika odgnali z napadi proč. Na uho mu šepetajo: »Ni se ti treba spremeniti. Ostani v svojem prepričanju, saj si vendar dober človek. Ostani v svoji sladki religiji, saj je Bog milosten.« Greh naredi iz človeka hudičevega vajenca. Deluje sladko in počasi, a pogubno. Preži tam, kjer najmanj pričakujem in me odpelje dlje, kot sem pripravljen iti. V grehu je neka predrznost. Ima izzivalen, vendar navidezno nedolžen obraz. Ne pozna nobenega sramu. Greh je satanov izum in je najbolj zadovoljen takrat, ko se pritajeno pritihotapi.

Ljudje iz Jeriha so hoteli Barti-

mája zadržati, a njegovega klika ne bi preglasili niti Niagarski slapovi. Evangelist Marko pravi, da je zavpil še glasneje: »Davidov sin, usmili se me.« Pridigar Spurgeon je znal reči svojim študentom: »Preženite zvitorepe prebrisane lisice z lovskimi psi. Naj jih zavohajo in jih spravijo v tek. Ne nasedajte lisičjemu prilizovanju, laskanju in dobrikanju.« Bartimáj se ni odzval na prigovore in očitke ostalih. Vedel je: »Če zamudim priložnost, je vprašanje, ali bo šel Jezus še kdaj tod mimo.« Podobno je zapisal tudi Avguštin: »Bojim se, da Gospod ne bo odšel po poti naprej in se več ne bo nikoli vrnil.« Ne poslušajmo tistih, ki nas odvrčajo od Kristusa. Bartimájeva molitev je bila zelo kratka, a iskrena: »Usmili se me.« Ni je molil iz kakega molitvenika. Ni je ponavljal za nikomer. Ni poznal Svetega pisma niti nauka Cerkve. Še nikoli ni bil na bogoslužju v cerkvi. Vedel je, da je čas kratek. Izvirna grška beseda »epitimáo« pravi, da so ga »rotili in mu zapretili ter ukazali, naj umolkne«. Vsak, ki se odloči stopiti na pot, ki je Jezus, naleti na nasprotovanje. Vedno gre za preizkus vere.

Nato sledi Jezusov odziv. Zapisano je, da je Jezus obstal. Da se je ob njem zaustavil in si vzel čas zanj. Ni mu rekel: »Nisi dovolj bogat, pomemben, znan, uspešen in dober.« Gospodar veselja in zemlje se je ustavil pri slepem beraču, da mu pove: »Brat, imam te rad.« Ko je šel ruski pisec Tolstoj nekoč iz cerkve, je srečal pred cerkvenimi vrati berača, ki je prosil miloščino. Tolstoj je preiskal vse svoje žepe, a ni našel niti beliča. Potem se je sklonil k beraču in mu rekel: »Brat, žal mi je. Tokrat nimam, toda drugič ti bom zagotovo dal.« Po teh besedah je berač zgrabil pisateljjevo roko in mu rekel: »Ni potrebno. Je že dobro. Dal si mi največji dar, ker si mi rekel – brat.« Dal mu je več kot zlat denar.

Jezus je rekel: »Pokličite ga.« Tam je bila množica ljudi, izpostavil pa je samo njega, ker je prosil za milost. Bog ne more iti mimo naše stiske in prošnje. Naloga Cerkve je, da kličemo grešnike in jih vodimo k Jezusu. Da jim rečemo: »Pogum, kliče te, vstani.« Ne pa, da jih obsojamo, odrivamo, izločamo in postavljamo pred njih ovire in

svoja pravila. Človek ne bi mogel priti k Bogu, če ne bi prej Bog prišel k človeku.

Bartimáj je odvrigel svoj plašč, skočil pokonci in pohitel k Jezusu. Človek mora biti popolnoma svoboden. Nič ga ne sme ovirati. Na cilj ne morem priti, če mi nekaj opleta okoli nog. Zato moram odvreči beraški plašč, ki predstavlja star in beden način življenja. Plašč je bil njegov razpoznavni znak. Dajal mu je pravico do beračenja. Nato je sledilo Jezusovo vprašanje. Njegova vprašanja niso težka, zahtevna. »Kaj hočeš, da ti storim?« Bartimáj bi lahko prosil: »Gospod, daj mi veliko denarja, da ne bom tu beračil. Daj mi veliko hišo, palačo, dober avto, položaj v družbi, lepa oblačila, dolgo življenje in zdravje.« A je raje pomislil na večnost. »Moj učitelj, Rabuní, da bi spregledal.« Hotel je videti svoje grehe. Grehi so gorivo za Božjo ljubezen. Neka anekdota pravi, da je, medtem ko je šel mimo nekega berača Jezus kot zdravnik, berač zavpil: »Moram pobegniti kar se da hitro, kajti od česa bom živel, če me ozdravi.« Ni namreč greha, ki bi bil prevelik za Božjo ljubezen.

Bog nima niti priložnosti greha videti, ker ne vidi drugega, razen lastnega odpuščanja. »Bog itak vse ve, ampak čaka, da sliši naš glas; ne zato, da nas kaznuje, ampak da nam odpusti.« (Ambrozij)

Sledi še konec: »Pojdi, tvoja vera te je rešila.« Bartimáj je spregledal in šel po poti za Jezusom. »Vidim, vidim, vidim ... Vidim sebe, kakšen sem in

kdo sem v resnici. Vidim bližnjega. Vidim pravo evangeljsko podobo Boga, ki je Oče. Vidim svojo izgubljenost.« Učenčevstvo je hoja po poti za Učiteljem iz Nazareta. Bartimáj ni ostal ob poti, ampak je stopil na pot in šel za Jezusom. Postal je učenec Poti. Takšno duhovno preobrazbo evangelij imenuje spreobrnjenje, metanoja. Bartimáj se je spreobrnil. Spremenil je način razmišljanja in življen-

ja. Spregledal je. Odkril je sebe, bližnjega in Boga. Odkril je smisel in krenil po poti Ljubezni.

Stanley E. Jones je pripovedoval, kako se je kot misijonar v Afriki izgubil sredi džungle. Okoli njega je bilo le gosto zelenje. Končno je našel domorodce in jih vprašal, ali bi ga izpeljali iz džungle. »Ali bi mi pokazali pot za vas z imenom Bwana?« Domorodec pa se je začudil: »Pot? Saj ne greva na sprehod. Tu ni poti.« Ko sta šla naprej, je misijonar vprašal: »Ali si prepričan, da greva prav? Kje je pot?« Domorodec je odgovoril: »V Bwano ni nobene poti. Jaz sem pot.« Tudi Jezus pravi: »Jaz sem pot, resnica in življenje.« (Jn 14,6) Kdor išče samo cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi. (N. Zaplotnik)

Nihče ni tako malo vreden, da bi končal v pogubi pekla. Pekel je lastna odločitev, odločitev lastne volje. V pekel gredo samo tisti, ki hočejo tja iti. Tragedija je, da lahko človek zvečer mirno leže v svojo posteljo, zbudi pa se v večnosti, brez

vsake možnosti popravnih izpitov. Grešnik visi nad pogubo pekla kot visi pajek na svoji niti nad ognjem. Vsak hip lahko pade vanj. Dostojevski je v delu Bratje Karamazovi zapisal, da je ljubezen hodila kot berač po zemlji in stala pred vrati. Potem zaključi in pravi: »Če ji ti ne odpreš, prav tu in zdaj, začenja tvoj pekel.«

Rabin Eliezer je svojim učencem priporočil: »Izročite se Bogu.« Pa so ga učenci vprašali: »Učitelj, kdaj naj se začnemo izročati Bogu?« Rabin jim je odgovoril: »Vsaj en dan pred smrtjo.« Oni pa so bili vztrajni: »Kako lahko človek ve, kdaj bo umrl?« Rabin je zaključil: »Ker tega ne veste, se izročajte Bogu vsak dan, torej že danes, kajti jutri boste morda že mrtvi.« Bartimáj je to upošteval in mi je v zgled. Sveto pismo pravi: »Kdor koli bo klical Gospodovo ime, bo rešen« (Rim 10,13) In: »Če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen. S srcem namreč verujemo, z usti pa izpovedujemo vero, in tako smo deležni odrešenja.« (Rim 10,9-10)

500 LET REFORMACIJE (1517 –2017)

SOLUS CHRISTUS (SAMO KRISTUS)

SOLA FIDE (SAMO VERA) SOLA GRATIA (SAMO MILOST)

SOLA SCRIPTURA (SAMO SVETO PISMO)

SOLI DEO GLORIA (SAMO BOGU PRIPADA VSA SLAVA)

AD FONTES.

NAZAJ K IZVIROM.

ECCLESIA SEMPER REFORMANDA.

CERKEV MORAMO STALNO REFORMIRATI.

KO SI NAŠA RAZLIČNA MNENJA NASPROTUJEJO,
DRŽIMO PESTI DOL, KAJTI NAŠE OROŽJE NI MEČ,
AMPAK SVETO PISMO.

(DR. MARTIN LUTHER)

TUDI ČE BI VEDEL, DA BO JUTRI KONEC SVETA,
BI KLJUB TEMU POSADIL SVOJO JABLANO.

(DR. MARTIN LUTHER)

STATI INU OBSTATI.

(PRIMOŽ TRUBAR)

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: mag. Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.
Oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505
elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

